

РОЖОК Володимир Іванович (25. 08. 1946, с. Хороше Озеро Комарівського, нині Ніжинського р-ну Чернігівської обл. — 02. 11. 2020, Київ) — диригент, педагог, мистецтвознавець, музично-громадський діяч. Доктор мистецтвознавства (1997), професор (1998), дійсний член НАМУ (2017). Заслужений діяч мистецтв України (1998). Народний артист України (2008). Премія імені М. Лисенка (2010). Ордени князя Ярослава Мудрого 5-го ступеня (2006), «За заслуги» 3-го ступеня (2013). Закінчив Харківський інститут мистецтв (1974) та аспірантуру при Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнографії АН УРСР (Київ, 1979; керівник [Ю. Станішевський](#)). Від 1996 — секретар правління НСКУ, від 1972 — член НСТДУ. 1981—86 — заступник директора з творчих питань Театру опери та балету імені Т. Шевченка; 1991—94 — начальник відділу театрів, управління мистецтв, заступник начальника головного управління мистецтв Міністерства культури України; 1994—96 — начальник відділу творчих спілок; 1997—99 — заступник Міністра культури і мистецтв України; 1999—2000 — керівник гуманітарного управління Адміністрації Президента України; 2000—01 — проректор, 2004—18 — ректор, водночас 2006—17 — завідувач кафедри оперної підготовки й музичної режисури Національної музичної академії України (усі — Київ); 2019—20 — завідувач кафедри музичної педагогіки та хореографії Ніжинського університету. Основний напрям наукових досліджень — проблеми музичного виконавства й диригентської творчості, зокрема діяльності [С. Турчака](#). Організатор 2-х національних (1994, 1998) та 3-х міжнародних (2006, 2010, 2017) конкурсів диригентів імені [С. Турчака](#).

Наукову й педагогічну діяльність майстерно поєднував із творчою та організаційною. 1996—2001 як художній керівник Хору хлопчиків Київської спеціалізованої музичної школи-інтернату імені М. Лисенка популяризував хорове мистецтво в Україні, Австрії, Іспанії, Німеччині, Угорщині, Франції, Швейцарії. Співпрацював із [К. Пендерецьким](#), [В. Співаковим](#) та [Б. Которовичем](#). Був ініціатором багатьох міжнародних мистецьких проєктів, очолював оргкомітети престижних конкурсів і фестивалів, зокрема Міжнародного конкурсу балету імені С. Лифаря. Завдяки організаційним зусиллям Р. статусу міжнародних набули всеукраїнські конкурси імені М. Лисенка, хорових диригентів, бандуристів; засновано молодіжний Міжнародний конкурс класичного танцю імені Ю. Григоровича «Фуєте „Артек“». Визначною мистецькою подією України стала організована Р. щорічна Міжнародна пасхальна асамблея «Господи, Господи, Силою Твою» (2009—14) та «Духовність єднає Україну» (2014—18) за участі мистецьких колективів із 30-ти країн світу. Головний редактор наукового видання «*Часопис Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського*» (2008—18). На пошану Р. (до 70-річчя) було видано збірник статей «Шлях до визнання» (Київ, 2016), присвячено «Осіньне адажіо» Л. Дичко (слова А. Королів) та Пісню без слів для мішаного хору і сопрано соло Г. Гаврилець, збірник «Українські народні пісні» для чоловічого хору без супроводу в обробці О. Яковчука (понад 50 зразків колядок, щедрівок, веснянок, купальських, жартівливих, чумацьких, козацьких пісень).

Основні праці

Образ народу в опері К. Данькевича «Богдан Хмельницький» // Народна творчість та етнографія. 1980. № 3; Героїка подвигу народу // Соціалістичний спосіб життя і проблеми мистецтвознавства. К., 1982; Стефан Турчак. Диригент. Митець. Громадянин. Х., 1994; Музика і сучасність. К., 2003; Інтеграція — не уніфікація (музична освіта і Болонський процес) // Українське музикознавство. К., 2005. Вип. 34; Сонячний маестро. К., 2006; Національне хорове мистецтво: харківська лінія // Проблеми взаємодії мистецтва, педагогіки та теорії і практики освіти. Х., 2007. Вип. 20; Культурологія — музикознавство: нові аспекти дослідження // Часопис Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського. К., 2008. № 1; Стефан Турчак. К., 2013; Історія українського диригентського виконавства: творчість Стефана Турчака: Навч. посіб. К., 2013; Конкурси диригентів імені Стефана Турчака.

Ніжин, 2016.

Рекомендована література

1. Станішевський Ю. Дослідник і митець // Рожок В. Музика і сучасність. К., 2003
2. Його ж. Володимир Рожок: творчі обрії: Буклет. К., 2012
3. Мартинюк А. Мистецько-освітня виміри науково-

творчої діяльності Володимира Рожка // Молодь і ринок. 2012. № 10

4. Поліщук Т. «Сонячний маестро» // День. 2013, 14 лют.; Кавунник О. Академік Володимир Рожок в контексті музичної регіоніки Чернігово-Сіверщини // Культура і мистецтво Чернігово-Сіверщини: міста, події, постаті. Ніжин, 2021.

О. А. Кавунник

Бібліографічний опис:

Рожок Володимир Іванович / О. А. Кавунник // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2026. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-892398>

2001–2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).